10/03/2023

Η πίστη στις δοκιμασίες μας

/ Γνώμες

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Οι μεγάλες δοκιμασίες της ζωής, ο θάνατος, η αρρώστια, ο πόνος, η αποτυχία, συνήθως φέρνουν τον άνθρωπο πιο κοντά στην πίστη.

Η φθαρτότητα και η ευθραυστότητα μάς κάνουν να αισθανόμαστε ανήμποροι να νικήσουμε τα όριά μας και αναζητούμε απαντήσεις. Τα μεγάλα «γιατί;», η απάντηση στα οποία δεν θα καταργήσει ούτε την λύπη ούτε τον πόνο, αλλά θα μετριάσει κάπως την έντασή τους, έρχονται να συναντήσουν την ανάγκη ύπαρξης του Θεού, που είναι πέρα από τα δικά μας μέτρα. Βεβαίως, όπως είναι δομημένη η σκέψη μας, δεν πηγαίνει στην προοπτική του Θεού ως προσώπου, αλλά περισσότερο ως μιας αόριστης δύναμης που περιμένει τον άνθρωπο για να τον αναπαύσει από τα βάσανα της ζωής και να του παρατείνει την ύπαρξη.

Αυτό είναι παρηγοριά, όπως και να το δει ο καθένας. Αν πιστεύουμε πως εμείς ή οι

δικοί μας άνθρωποι δεν θα χαθούμε, τότε μπορούμε να ανασυγκροτηθούμε, να αντέξουμε, να διαβούμε το ποτάμι της φθοράς και του θανάτου, χωρίς την απελπισία του μηδενισμού μας.

Η πίστη όμως δεν είναι προσανατολισμένη σε έναν αόριστο Θεό. Η Ορθοδοξία δείχνει στον κόσμο και στον άνθρωπο τον Χριστό ως Θεανθρώπινο πρόσωπο. Ως τον Θεό που προσέλαβε την ανθρώπινη φύση, κυοφορήθηκε, γεννήθηκε, θήλασε, βάδισε, ανατράφηκε, μεγάλωσε, εργάστηκε, βγήκε στην ζωή και στην κοινωνία με τους ανθρώπους, δίδαξε, θαυματούργησε, έκανε φιλίες, συζήτησε, σιώπησε, χάρηκε, δάκρυσε, λύγισε, έστω και προσωρινά στην προοπτική του δικού του πόνου και θανάτου, δέχτηκε την ατίμωση, την εγκατάλειψη, την απόρριψη, τον πόνο, τον σταυρό, τον θάνατο, την ταφή για τον καθέναν από εμάς. Δεν μεταμορφώθηκε σε άνθρωπο, για να είναι ανάμεσά μας, αλλά έγινε άνθρωπος, που ενωμένος με την θεότητα, έζησε τα ανθρώπινα κατά πάντα, δίχα αμαρτίας. Αυτό σημαίνει ότι δεν κηρύττει την υπέρβαση του πόνου, του θανάτου, της φθοράς, αλλά τα υπερέβη πρώτα ο ίδιος, γενόμενος «πρωτότοκος των νεκρών». Μας νιώθει. Η αγάπη Του δεν είναι από απόσταση, αλλά ζυμώθηκε στην φύση μας, καθώς την προσέλαβε ο Ίδιος. Και όσοι βρέθηκα γύρω Του, όπως η Παναγία Μητέρα του, οι Απόστολοι, οι υπόλοιποι, άνδρες και γυναίκες, μάς μίλησαν για ό,τι έζησαν, για την εμπειρία τους, για Εκείνον που άκουσαν, είδαν, ψηλάφησαν, ένιωσαν ότι είναι ένας από εμάς. Γι’ αυτό και η πίστη μας δεν είναι ιδεολογία ή νοητικό κατασκεύασμα, αλλά βίωμα πληρωτικό της ύπαρξης, όπλο που δεν απαλύνει απλώς τα δικά μας βάσανα ή την δική μας φθορά, αλλά μας κάνει να αναζητούμε Εκείνον που θα σηκώσει μαζί με μας και τον δικό μας σταυρό.

Είδαμε στο πρόσφατο τραγικό δυστύχημα να σπεύδουν ειδικοί να βοηθήσουν τους ανθρώπους που έχασαν τους δικούς τους πώς να διαχειριστούν την απώλεια και το πένθος τους. Και είναι πολύτιμη μια τέτοια βοήθεια. Η στιγμή όμως, κατά την οποία συμμετέχουμε σε μία προσευχή μνημονευτική των ανθρώπων που έφυγαν, όταν είτε στον ναό είτε στον χώρο του πένθους νιώθουμε ότι «κεκοίμηται» ο οικείος μας και δεν «πέθανε», προσδοκά την ανάσταση των νεκρών και δεν πήγε στο τίποτα, δεν αντικαθίσταται, διότι όποιος μετέχει, αισθάνεται ότι συναντά και παίρνει δύναμη από Εκείνον που έζησε στον εαυτό Του τον πόνο μας και δεν υπόσχεται μόνο, αλλά και ανοίγει τα δικά Του πληγωμένα από τα καρδιά μας χέρια, για να μας αγκαλιάσει, να μας αφήσει να κλάψουμε μέσα σ’ αυτά και με την φωνή Του να μας πει: «αναπαύσω».

Πηγή: [pemptousia.gr]

Πηγή φωτογραφίας: Intime